

Landsbybørnene.

Af B. S. Ingemann

NYTIDS-ROMAN I FIRE DELE.

(Fortsat.)

I samme Øjeblik forbavsedes Magnus ved at høre en Lyd fra Rejsevognen, som af et lille Barn, der græd. „Hvad P... er det? der er bestemt et Barn i Kurven!“ — sagde han til Englænderen, som nu kom faren- de med en lille Kasse under Armen.

„Jeg ved det!“ — brummede Lorden — „G... d...! Hun har drevet Spot baade med mig og den uundgaa- lige Skæbne, den letsindige — den uhøviske Kvinde! Hun har givet mig sit Barn at bortføre i Stedet for sig selv, og let mig ud for min Tro til hendes Kærlig- hed og Dyd. Nu ja!“ — tilføjede han og saa ind i Vognen — „saaledes har altsaa Skæbnen villet skaffe mig en virkelig ung, ren og uskyldig Brud! — det var godt, jeg ikke fik den moralsk fordærvede Moder! Er det virkelig et fromt og elskværdigt lille Pige- barn, som hun siger — nu vel! saa opdrager jeg mig en dydig Kone af hende aldeles efter mit Sind! Se! her er hendes lille Garderobe, min forud bestemte Brud.“ — Han satte den lille Kasse ind i Vognen og steg selv ind bagefter. — „Det allerførste, jeg nu har at sørge for, er at faa en Amme eller i alt Fald en Ged, indtil videre. For sine Penge kan man jo faa Alting! — Den første, den bedste Jordemoder maa vide Raad! Farvel, Count Høg! Tak for god Assistance! Nu fik jeg dog den Brud i Rom, jeg skulde have, og jeg har nu ingen Forfølgelse at befrygte ved denne Bortførelse! — G... d...! — den har dog underlige Ind- fald — den uundgaaelige Skæbne!“

„Ah! nu forstaa jeg først det hele!“ — udbrød Magnus og anstrengte sig umaadelig, for ikke at briste i Latter; — „Det er altsaa Deres Nonne — Deres unge, uskyldige Brud, mener jeg, Pattebarnet, som skriger paa en Amme der i Kurven?“ — Nu brød den til- bagetrængte Latter voldsomt ud, uagtet Magnus holdt sit Tørklæde for Munden.

„G... d...! Skæbnen er ikke at spøge med, min gode, letsindige Ven!“ — brummede Lorden, dog i ret godmodig Tone. — „Farvel! — Kør til, Kusk! og hold ved det første Jordemoderskilt!“

Vognen rullede allerede bort, da Sundby og Grev Ferdinand naaede Pladsen og saa Grev Magnus staa ved det første Vandspring i den voldsomme Latter. Det var dem ikke muligt at forstaa et Ord af, hvad han vilde fortælle dem, medens han bestandig afbrødes af sin Latter. Han holdt sin Firhestepisk i Haanden og slog Smæld uden for Klosterinduerne, saa de klirrede. „Se saa!“ — sagde han! — „det skal I have til Ære for jeres Dyd og gode Indfald, I Nonnetsjter!“ Derpaa tog han Sundby under Armen og begav sig med ham og Ferdinand tilbage til Hotel- let, medens han undervejs, saa godt Latteren tillod ham det, gav dem en sammenhængende Beretning om den fatalistiske Englænders Elskovs-Eventyr, og hvorledes Lord Hardly, ligesom han havde drømt, nu dog virke- lig bortførte et ungt, ganske uskyldigt Pigebarn af et Nonne-Kloster i Rom, for en Gang at faa en dydig, engelsk Kone efter sit Sind — naar han havde lært hende Engelsk, og hvad hun ellers endnu stod tilbage i. „Du kom altsaa ikke til at sætte Klosteret i Belej- ringstilstand!“ — sagde Ferdinand. — „Hvorledes vilde du baaret dig ad dermed?“

„Ih! det havde ingen Sag været! Jeg havde bare fornaglet Portlaasen med det Spn, jeg har i Lommen — eller holdt den lukket en halv Time med begge mine Næver. — Det var da intet Hekseri! Det var dog en Gang noget Spænd! Men hvad har du haft for Løjer i din kælnæ Hyrdedragt, Vindspiller?“

„Aa, ingenting! — Jeg har kedet mig f... lad os ikke snakke derom!“ — sagde Ferdinand hastig med et bønligt Sideblik til Sundby. — „Der var ikke en eneste Køn Pige, der saa til mig.“

„Ikke det? da saa jeg dig dog paa Corso med en lille Gartnerpige under Armen, der klyngede sig nok saa kædent til dig!“

„Aa! hun? — ja hun var rigtignok ganske net; men hun var dog ingen rigtig — ingen fin Dame — hende blev jeg ogsaa straks ked af.“ — Han hostede og vendte sig bort for at skjule sin Ærgrelse og For- lægenhed.

Sundby reddede ham nu for Broderens Latter, hvis han fik mer at vide. „Skal jeg hilse Anton fra dig, Magnus?“ — spurgtte han. — „Jeg skriver til ham, ved du.“

„Ja, ja! hans mange Gange!“ — sagde Mag- nus. — „Bed ham snart komme til os i Neapel! — Jeg vilde ogsaa gerne lykønske ham som Ridder af Dyden, Dromedaren og den store Bjørn. — Dog nej! det er Synd at drille ham dermed, naar det kun er de andre, der har gjort ham til Nar! — Sig ham, at vi rejser i Morgen! Kl. fem kommer vi vel af Sted?“

„Ja, lad os endelig komme tidlig herfra!“ — sagde Ferdinand ivrig. — „Jeg har faaet nok af denne tos- sede By.“

„Du fandt maaske Rom mindre tosset!“ — bemær- kede Sundby — „naar vi blev her, til vi alle havde faaet Øjnene rigtig op for, hvad den betyder. Roma er en virkelig og fornem Dame.“

Ferdinand rødmæde og kneb ham lidt i Armen. — „Sundby har bestilt Vognen til Kl. fem, og med fire Heste, Magnus! er det ikke prægtigt? — og denne Gang skal du ikke vente paa mig!“

I Hotellet blev de lyst op til deres Værelse af den lille lystige Carlo. Han smilede polisk til Grev Ferdi- nand, men var meget ærbødig.

„Jeg kendte dig straks paa Corso!“ — hviskede Ferdinand ham i Øret. — „Det var en ypperlig Spøg! du skal faa gode Drikkepenge!“

Sundby gik ikke til Ro, før han havde skrevet et lige saa venligt, som alvorligt Advarselsbrev til Anton og erindret ham saavel om „den skinnende Paafugl“, han vidste, den gamle Professor saa ofte havde hen-

tydet til, som om Faustinas farlige Øjne, der nu atter var bleven levende og truede med at berøve ham Sans og Samling.

Dette Venebrev og to lignende kom dog aldrig i Antons Hænder. Derfor sørgede hans Beundrer og Leder, den snilde Signor Spontani.

TRETTENDE KAPITEL.

Morgenen efter den sidste Karnevalsaften i Rom vaagnede Grev Ferdinand først rigtig, da han hørte Magnus smælde fra Rejsevogns-Bukken i Gaarden op mod hans Vindue. Hvor meget han skyndte sig med sin Paaklædning, maatte dog, som sædvanlig, Brode- ren og Sundby vente noget paa ham i Vognen.

„Man skulde tro, han var en fin Dame!“ — brum- mede Magnus. — „Han kan aldrig blive færdig! — Men pas paa, Sundby! han skal ikke dø i Synden! — Jeg faar en god Ide!“ Stammeren nikkede nu vel til- freds og ventede taalmodig, til Broderen kom springen- de med sin Slængkappe over Armen.

I sin nylig anskaffede Snorefrikke med militært Snit, den røde, fiffige Rejsehue, det fine begyndende Mundskæg og med den lange Sabel, slæbende efter sig, saa den smækre, unge Greve meget godt ud. Da han sad i den nedslagne Wienervogn hos Sundby, stod Carlo blandt flere Tjenere og et Par skælnske Piger ved Vognen. Ferdinand skyndte sig at række den listige Dreng en Ducat. „Til Tak for i Gaar!“ — sagde han højt — „Jeg kendte straks dine Lukseøjne.“ — Hils dine værdige Forældre! der er ogsaa en Præmie til dem!“

Hans Ære var nu fuldkommen reddet hos Tjener- skabet.

„Ah! ham var det — den smukke, blonde Lieuten- ant!“ — udbrød en af Pigerne temmelig højt, da de rullede bort. — „Gid jeg havde været i dit Sted i Gaar, Carlo!“

Dette Udbrud af Skønsomhed forsonede Ferdinand baade med Rom og med Karnevalet, og han morede sig ret over, at man tog ham for en rigtig rask Officer. „Jeg skal give dig en Nød at knække, Vindspiller!“ — raabte Magnus ned til ham fra Bukken, saa snart de var kommen ud af Byen. — „Jeg lavede en Karade om dig, da jeg før blev ked af at smælde og vente paa dig. Kan du gætte den?“

„Ja, jeg kan, og uden at du behøver at sige mig den!“ — svarede Broderen og lo — „dens Opløsning er bestemt Ferdinand.“

„Se! se! det var godt gættet — men jeg forsnakkede mig jo, det var ingen Sag! Nu skal du dog høre den! Mit første og mit andet og — mit hele kan aldrig blive færdig — mit sidste er kun et daarligt Stykke af en Lieutenant.“

„Bevare's, hvor du er taabelig, Dogge! du kan jo ikke engang stave mit Navn rigtigt!“ — sagde den yngre Broder, med det Sædvane noget ærgelig og stødt: — „skulde den Karade passe, maatte jeg jo hedde Færdignant i Stedet for Ferdinand.“

„Ja saa! var det saa dumt? har jeg stavet saa galt?“ — sagde Magnus, nedstemt, og var bleven noget lang i Ansigtet.

„Nej vist har du ikke, Magnus!“ — tog Sundby hastig Ordet. — „Jeg vil forsvarer din Karade baade fra Kløgtens og Ortografiens Side, som Ferdinand er saa stiv i.“

„Det gad jeg dog nok høre!“ — sagde Ferdinand og saa forundret paa Sundby.

„Har han ikke i Karaden meget kløgtig angivet baade din Skødesynd og Egenskaberne ved dit Navn, som rigtig passer paa dig; — Ferdi kan jo, ligesom du selv, aldrig blive færdig!“

„Nu ja!“ — afbrød Ferdinand ham og blev rød — „men hvor vil han saa hen med den Snak om et Stykke af en Lieutenant — den sidste Stavelse af mit Navn? det kan jeg dog skrive uden Fejl, og det ved jeg skal ende med d.“

„Ganske rigtig! men derfor kalder han jo ogsaa meget kløgtig Halen af dit Navn kun et daarligt Stykke af en Lieutenant. t er jo en meget kraftigere Endekon- sonant, end det bløde d — og nu hvad det hele an- gaar, betragtet baade logisk og grammatisk, baade filo- sofisk og æstetisk.“

„Det er nok! det er nok!“ — udbrød Ferdinand heftig. — „Jeg ser nok, du holder med Magnus og vil gøre ham saa forfærdelig kløgtig og lærd, bare for at ydmyge mig og lade mig høre, jeg er for fin og blød- agtig og sover for længe om Morgenen — og holder for meget af Pynt og bilder mig for meget ind af mit glatte Ansigt og af mit Adelskab og meget mer — men har dog aldrig gidet lære noget — det kan nok være! men det forsikrer jeg dig — jeg kan blive arvaagen, som en Gaard-Hane, og haardfør, som en Tyr, og flit- tig med, naar jeg vil, og naar det skal være — og jeg vil ikke holde mig for bedre, en den ringeste.“

„Nu, nu!“ — afbrød Sundby ham — „den stærke Villie, du kan faa, har jo hverken Magnus eller jeg tvivlet paa.“

„Jeg tror, Ferdinand har Ret, Sundby!“ — raabte Magnus nu i sin allergodmodigste Tone fra Bukken — „Jeg har dog nok været et Fæ og stavet hans Navn galt; hvad du siger om bløde eller haarde Bogstaver, Sundby! og hvad Ferdinand siger om alle de Fejl, han har, derpaa har jeg slet ikke tænkt.“

„Dogge! du er dog hundrede Gange bedre end jeg!“ — raabte nu Ferdinand og sprang helt op paa Bukken til Magnus for at omfavne og kysse ham. Han havde derved nær revet Kusken af Sædet og gjort Hestene gale. Magnus holdt dog fast paa Kusken og greb Tømmen, han var i Begreb med at tabe. „Gud velsigne dig, Vindspiller!“ — raabte han — „men al den Kærlighed gaar min Sjæl ikke an, naar man kører med Fire! Herefter gør jeg aldrig Charakter mer!“ — vedblev han, da han atter havde bragt Hestene i rolig Gang. — „Hør, Sundby! du maa love mig een Ting! skulde jeg, mod al Formodning, blive et vit- tigt Hoved og fornøje mig med at gøre Nar af Folk

og sige Spydigheder om mine bedste Venner, saa tjen mig i at give mig en rigtig Dreng-Lussing, som den, du var saa god at give mig for tre Aar siden, da jeg var kommen for Skade at sige noget, der gjaldt for en stor Vittighed — jeg tror, det var om vor gamle Pro- fessors Abekatstøjer, som Moder græd over.“

„I er dog to velsignede, prægtige Mennesker! — udbrød Sundby, inderlig beveget, og trykkede begge de unge Menneskers Hænder. Snart sang de nu begge lystig. De fire muntre Heste sprang i Tøjlet, og Mag- nus smældede over dem med sin Pisk.

Man kørte nu gennem den store, øde Landstræk- ning omkring Rom, som kaldes „Campagna Romana“, forbi Ascanius's Grav og det yndige Albano, forbi Pompeius's Grav eller, efter et andet Sagn, Horatiernes og Curiatierne's Gravmæle. Sundby fortalte sine unge Venner nogle af de store historiske Bedrifter og Sagn, hvorom ethvert mærkeligt Sted mindede ham. Ved Ariccia havde han fortalt dem det rystende Sagn om Fyrsten af Savelli, som ved en rings Hyrdes Bryllup forelskede sig i Bruden, som dansede, naadig nedladende, med hende, medens han smilende tilhviskede hende en nederdrægtig Trusel mod hendes Brudgoms Liv, hvis hun ikke vilde love ham et Stævemøde til Midnat i Lunden. Brudgommen mødte, efter Sagnet i hendes Dragt, og da Fyrsten løftede Brudesløret og troede at favne den unge, smukke Brud, faldt han for Dolken i den forklædte Brudgoms Haand og blev den sidste af sin Stamme — medens Brudeparret lykkelig unkom. Sundby havde fordærvet det romantiske i Sagnet, ved den haandgribelige moralske Tendents i Fortællemaa- den.

„Den Historie mener du nok, et Par unge, adelige Lømler kan have godt af at høre!“ — sagde Magnus og nikkede. — „Det var til Pas til ham, den fornemme Slyngel! Den Hyrde var min Tro baade rask og snild.“

„Men lumsk er det dog altid at støde Dolken i Livet paa Den, man lader som man vil omfavne“ — bemærkede Ferdinand — „og fejg har han dog været, siden han forklædte sig.“

„Enhver Forklædning, der forveksler Kønnene, er der noget misligt ved!“ — sagde Sundby med en lun Hentydning til Ferdinands lille Carnevalsscene — men Ferdinands Rødmæ og bedende Blik bragte ham straks til at afbryde denne Betragtning.

Ved Veletri fortalte Sundby hen ad Aften om de gamle Volscers Tapperhed og blodige Kampe, og Da- gen gik hastig for dem alle.

Den følgende Dags Morgen rullede de hen ad Stenvejen ved de berygtede pontinske Sumpe, hvor de smaa, vilde, stikkelhaarede Bøfler ofte mødte dem og stirrede glubsk paa dem med de fæle, ildrøde Øjne, me- dens de dog veg sky tilbage for de raske Heste. Ved Vejen sad en enlig Hyrde med sin spidspullede Hat, sit bleggule Ansigt og sin Gedeskinds Klædning, paa en stor Sten, blandt sine Geder, og delte sit tarvelige Maaltid med sin Hund.

„De to har det godt sammen! Men her er stygt!“ — sagde Magnus og smældede. — „Lad os komme herfra!“

De var kommen til et Stykke af den gamle Ap- piske Vej og maatte standse ved en Sten-Cisterne, hvor den smalle Vej var spærret af en stor, besynderlig Rust- vogn, som der var gaet noget i Stykker paa. Kusken maatte stige ned, for at faa Rustvognen skubbet til Side. Grev Magnus greb Tømmen og tæmmede de urolige Heste. Kusken havde Vanskelighed ved at skaffe Plads og blev skammelig overfuset af en lang, mager Mand i en graa, lurvet Kappe, der stod ved Si- den af Rustvognen. Da Magnus endelig kunde lade Hestene gaa frem, og han kom tæt forbi Rustvognen, kendte han den. Han saa, den var fuld af Abekatte, som snærrede og strakte Kløerne ud efter ham. Nu fik han Øje paa Manden i den graa Kappe og kendte ham fra Dampskibet fra Triest. „Ha, se! Abekatman- den!“ — Banditten!“ — raabte han og løftede sin Pisk — „ham, der stak Anton!“

Baade Sundby og Grev Ferdinand kendte ogsaa den gule, skelende Karl i den lasede Kappe, som de vidste havde bibragt Anton hint Dolkestik. Ferdinand greb uvilkaarlig til sin Sabel.

„Giv Jer ikke af med ham!“ — advarede Sundby. Magnus kunde dog ikke lade være at true ham med Pisk. „Din lumse S...!“ — raabte han — „Du skulde rigtignok have Strøg! — det var bedre, du sad i Abeburet og dine stakkels Marekatte var frie! Fy, Bandit! hvor du skeler fælt!“

Vognen skulde tæt forbi Abekatføreren. Ordet Bandit syntes han at have forstaaet. Hans Hæne- ansigt var blevet hvidgult; hans Haand fo'r til Dolken ved hans Bryst, og han syntes i Færd med et Spring op paa Vogntrinnet, i det Øjeblik den brede Rejsevogn langsomt rullede ham forbi. Men han betænkte sig hastig, greb en Flintesten fra Vejen og udkylede den med voldsom Kraft lige efter Hovedet paa Magnus. Den strøjfede dog kun hans Kasket. Kusken var atter kommen op ved hans Side og havde grebet Tømmen. Magnus smældede nu med den lange Pisk hen over Forløberens Hoveder, og da han saa Stenen flyve hen imellem dem, gav han Piskesnarten et Sving tilbage, saa den ramte Bandittens Ansigt og snoede sig om hans Hals. Idet Magnus nu rykkede kraftigt til, for at faa Snarten løs, styrtede Banditten hovedkulds ned paa Stenvejen og slæbtes nogle Skridt efter Vognen.

„Hille...!“ — raabte Magnus — „det var næsten for drøjt.“

Sundby og Ferdinand saa forfærdede tilbage.

„Han er paa Benene igen!“ — raabte Ferdinand — „han fejler ingenting — han rækker Tunge!“

Magnus saa dog, der var Blod paa Piskesnarten, og han tav alvorlig, medens han endnu et Par Gange saa sig noget urolig tilbage. „Nu ja! stor Skade har han vel ikke faaet!“ — sagde han endelig beroliget — „han prøver, hvor langt han kan stritte!“

Kusken saa betænkelig paa sin Sidemand. „Tag Dem nu i Agt, Signor Englænder!“ — sagde han —

„den Karl rejser samme Vej, som vi; han er ikke god at have til Uven!“

„Det vil jeg dog heller, end have ham til Ven!“ — svarede Magnus, som nogenlunde havde forstaaet Kusken's Mening. — „Nu fik han dog en lille Fors- smag paa den Strikke, der venter ham! Det har han nok fortjent for Anton Knudsen's Skyld!“

„Og ved han, det var en grevelig Stamherre, der gav ham den Forsmag paa Strikken, maa han naturlig- vis anse det for en stor Ære!“ — sagde Sundby fortry- delig. — „Hør, Magnus!“ — tilføjede han — „den Firhestepisk kunde dog let givet dig Patent som en meget duelig Bøddel!“

„Fy for F...!“ — raabte Magnus og kylede Pi- sken hen ad Vejen, som den havde brændt ham i Haan- den. — „Se saa!“ — vedblev han — „nu er min bedste Fornøjelse i Verden forbi! Jeg maa nu se, jeg hitter paa noget andet at forslaa Tiden med! — et andet Slags Lidenskab, Sundby! ikke sandt? — et andet Slags Begejstring kunde ikke være af Vejen?“

„Ja vel!“ — svarede Sundby — „helst en Begej- string, der er lidt Aand i! Hvad siger du om den Kærlighed, der agter Levningen af Guds Billede selv i Forbryderen? En ædel Mand behandler selv ikke det foragteligste Menneske som et vildt Dyr!“

„Saaledes vilde jeg ikke have snærtet nogen Ræv!“ — sagde Magnus. — „Han var rigtignok et fælt Udyr; men det var dog for grovt! jeg havde jo nær faaet hans Hoved med i det Ryk. — Du har dog Ret!“ — vedblev han efter et alvorligt Ophold — „kan vor Herre lade saadan en Rad beholde sit Hoved, saa kan jeg vel ogsaa! Men det kan jeg ikke forstaa, Sundby! skulde saadant et lumpent Banditfjæs endnu have den allermindste Lighed med vor Herres Ansigt?“

„Det maa der andre Øjne til at se, end vore!“ — svarede Sundby — „men naar vi ser os selv i Spejl, en- ten det er legemligt eller aandeligt, kunde vi vel ogsaa, med rigtig Ydmyghed, lede om Guds billedet!“

Magnus sad nu længe tavs. Ferdinand syntes og- saa at sidde i dybe Tanker, han strøg undertiden sit lille, haabefulde Overlæbeskæg, og efter haanden op- klaredes hans Ansigt. „Hør, ved du hvad, Sundby!“ — sagde han og nikkede — „naar mit Skæg bliver noget stærkere, vil jeg rage det ligesom paa det Billede, du holdt saa meget af i Moders Stue — det, hvor han synker under Korset! Saadant er det nu jo ogsaa Mode i Rom.“

„Paa det Billede var der jo intet kunstig raget Skæg!“ — svarede Sundby med et halvveddig Smil. — „Vil du ligne vor Herre, min unge Ven! vil jeg for Resten raade dig til at begynde fra inden og uden alle Tojletkunstner! Det var noget, de gode, unge Kunstnere i Rom ogsaa skulde betænke!“

Enhver henfaldt nu i sine egne Tanker, medens Vognen rullede bort fra de pontinske Sumpe, forbi Castellazio's store Ruin og Forbjærget Circello, hvor- til Myten om den forførelseriske Troldkvinde, Circe, og Sirenerne lokkende Sarg knytter sig. Sundby kendte Stedet efter Beskrivelserne; han greb dog ikke denne Lejlighed til nogen pædagogisk Advarsel til sine ufor- dærvede Venner mod den sydlige Naturs Firtelster. Deres friske Livslyst havde ingen farlig Retning. Det lod ikke til, at Sydens Toner og yppige Skikkelse for dem vilde blive til Sirensange og Cicetryllender. Men ikke uden Bekymring tænkte Sundby nu paa An- ton og paa de aandelige Farer og Lidelser, denne hans kære unge Ven nærmest var udsat for i den skønne Fioribellas og hendes listige Broders Selskab. Fra Nea- pel agtede han at sende ham et Brev i Møde til Flo- rents.

„Havet! Havet!“ raabte nu Magnus og klappede, saa Hestene sprang. Ferdinand jubledede ogsaa ved det kære, herlige Syn, og Sundby delte deres Glæde. De nærmede sig den prægtige Havkyst ved Terracina og sang: „Kong Christian stod ved højen Mast!“

Dagen var imidlertid næsten rullet hen. Snart saa de dens sidste Solstråler oplyse de storartede Ruiner af Theodorik's Borg paa det høje Fjeld. Sund- by fortalte om den mægtige Østgothekonge, hvis Navn ogsaa, som Didrik af Bern (det er: Verona*, var de unge Grever bekendt fra et Par Kæmpeviser, de havde hørt af en gammel Røgtter paa Høgholm.

„Det var da morsomt!“ — udbrød Magnus — „har han levet her? hvor længe er det siden han døde, den gamle Konge? — saa der oppe har han siddet og fortrudt, at han havde slaet sin bedste Ven ihjel? — hvor længe er det siden, Sundby?“

„Vel tretten hundrede Aar!“ — svarede Sundby. — „Det var som P...!“ — og det kan Skribenten og Visemagere og lærde Folk huske saa længe! De Karle maa da have en S... Hukommelse!“ — bemær- kede Magnus, med et beundrende Udtryk i sit store Ansigt. — „Der gad jeg dog nok komme op og se, hvor han har siddet og sørget, den gamle Ørn! — Tænk, Ferdinand! havde han levet nu, havde han væ- ret tretten hundrede Aar gammel.“

„Foruden hele hans Levetid!“ — sagde Fer- dinand og lo — „for Sundby har nok regnet fra hans Dødsaar; men saa gamle kan vi jo ogsaa blive efter vor Død, naar vi giver Tid.“

„Du har Ret, Vindspiller! men dygtig gammel bliver han dog altid — og jeg vil der op!“

Da de steg ud ved Vertshuset i Terracina, trak der et Uvejr op over Havet. Lige over for stod det mørke Fjeld med sin Ruin.

„Jeg gaar der op straks! vil du med, Vindspiller?“ — sagde Magnus og trak Broderen til Side. — „Men du maa ikke snakke om det til Sundby! Jeg vil ingen Snak have om at bie til i Morgen tidlig! — saa skal vi rejse videre — og saa bliver der intet af.“

„Det kunde være morsomt nok!“ — svarede Fer- dinand — „men det er saa mørkt og ser ud til et for- skrækkeligt Vejr. Vi kender jo heller ikke Vejen, og der er jo lidt Gavtyve og Banditpåk i saadanne gamle Røverborge —

„Er du bange, Vindspiller! og du er jo dog en hel Krigsmand med Slire ved Laarbenet! Nu vel! saa gaar jeg alene!“

Fortsættes.